

Arrest

nr. 106 703 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 april 2012 en heeft zich op 2 mei 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 december 2012.

1.3. Op 31 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Aziz Khan in het district Qarghayee van de provincie Laghman. In het jaar 1389 is de garage van uw vader afgebrand in een incident waarbij de taliban een olievrachtwagen hebben aangevallen. Jullie zijn daarop verhuisd naar het dorp Qalay Naw in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Daar werd uw vader benaderd door zijn broer die lid is van de taliban. Hij vroeg uw vader om zich aan te sluiten bij de taliban. Uw vader weigerde echter. Enkele dagen later kwamen er andere taliban naar de garage van uw vader en vroegen om een bom te plaatsen in een auto. Opnieuw weigerde hij. Zes dagen later werd uw vader ontvoerd. Uw moeder diende klacht in op het districtshuis maar deze kreeg geen gevolg. Daarop verhuisde u opnieuw met uw moeder en twee broers naar het dorp Aziz Khan in Laghman. Twee jaar later werd u onderweg naar uw werk benaderd door uw oom. Hij vroeg u om u aan te sluiten bij de taliban. U ging akkoord waarop hij zei dat hij u later zou komen halen op de weg van uw huis naar uw werk. U vertelde dit aan uw moeder waarop zij raad vroeg aan haar broer. Zij besloten uiteindelijk dat u het land moest ontvluchten. Drie dagen later vertrok u uit Afghanistan. Op 2 mei 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een document van het districtshuis en een document van de dorpsouderen.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er problemen kende met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Uw verklaringen hieromtrent zijn totaal tegenstrijdig. U beweerde voor de Commissaris-generaal immers dat u tot 1389 in uw geboortedorp Kaz Aziz Khan in de provincie Laghman woonde. Nadien zou u gedurende anderhalve maand in Qalay Naw in Surkh Rod (provincie Nangarhar) hebben gewoond alvorens terug te keren naar Kaz Aziz Khan (CGVS, p.3). Geheel in tegenstrijd met deze verklaring stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter op eenjarige leeftijd verhuisd te zijn van Laghman naar de wijk Chaknawri in de stad Jalalabad en daar te hebben gewoond en gewerkt tot aan uw vertrek uit Afghanistan – uw broers zouden er nog steeds wonen (DVZ, vraag 11 en 17, vragenlijst CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze vaststelling ontkent u voor de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben beweert dat u in de jaren voor uw vertrek in Jalalabad woonde (CGVS, p.4). Deze loutere ontkenning van uw eerdere verklaringen is geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdige beweringen.

Na het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara werd afgehaald in de provincie Laghman hoewel u op de DVZ verklaarde al vanaf uw 1 jaar in Jalalabad te hebben gewoond waardoor deze nog maar weinig bewijswaarde heeft. De brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis zijn kopieën waardoor ook de bewijswaarde van deze documenten gerelativeerd dient te worden. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks

hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Niet alleen uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan moeten als ongeloofwaardig worden bestempeld. Bijkomend moet er evenzeer worden gewezen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven zelf. Zo blijken uw verklaringen op het CGVS en de verklaringen die u liet optekenen op de DVZ in de vragenlijst van het CGVS onverzoenbaar. Zo zegt u op het CGVS dat uw oom u persoonlijk benaderde en vroeg om u aan te sluiten bij de taliban. Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat de taliban een brief had gestuurd waarna u uit Afghanistan vertrokken was (vragenlijst CGVS, p.4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u louter stellen dat er geen sprake was van een brief (CGVS, p. 11). Verder zegt u op het CGVS dat uw moeder alleen naar het districtshuis is gegaan om klacht neer te leggen (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u dan weer dat uw moeder samen met uw oom is gegaan (vragenlijst CGVS, p. 4).

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban kunnen evenmin overtuigen. Zo zegt u dat uw oom bij de taliban is maar heeft u geen idee sinds wanneer hij bij de taliban is en wat hij dan wel uitvoert bij de taliban (CGVS, p. 6 en 7). U kan louter meegeven dat hij bij de taliban is en dat hij u vroeg om mee te doen aan de jihad (CGVS, p. 7). Deze verklaringen zijn te oppervlakkig. Er kan verwacht worden dat u, gezien uw oom u persoonlijk wilde rekruteren en daarenboven waarschijnlijk betrokken was bij de ontvoering van uw vader, op zijn minst enige basiselementen met betrekking tot deze gegevens zou kunnen meegeven. Bovendien is het opmerkelijk dat uw oom al sinds lang bij de taliban zou zijn maar dat hij plots twee jaar geleden besloot om eerst uw vader te rekruteren en twee jaar daarna u. Overigens verklaart u eerder in het gehoor dat hij u al enkele dagen later benaderde (CGVS, p. 4 en 10). Hij zou, volgens uw verklaringen, immers nooit eerder u noch uw vader hebben aangesproken over een eventuele aansluiting bij de taliban. Dat hij dit zo opeens zou hebben gevraagd zonder enige concrete aanleiding is vreemd, temeer daar u geen enkele verklaring weet te bieden voor deze plotse interesse van uw oom in jullie aansluiting (CGVS, p. 7).

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij het gesprek dat u had met uw oom wanneer hij u vroeg om u aan te sluiten bij de taliban. Zo zou hij u enkel gevraagd hebben om mee te doen aan de jihad en zei hij dat hij u later zou komen halen op de weg tussen uw huis en uw werk (CGVS, p. 10 en 11). Het is vreemd dat hij, nadat u akkoord was gegaan, geen enkel concrete regeling zou hebben voorgesteld over wanneer hij u zou komen halen of wat er verder met u zou gebeuren. Bovendien zou er in dat gesprek niets gezegd geweest zijn over uw vader. In dit verband verklaart u zelfs niets te hebben gevraagd aan uw oom over de verdwijning van uw vader. Het is geenszins geloofwaardig dat u niets aan uw oom gevraagd zou hebben over de verdwijning van uw vader hoewel hij enkele dagen nadat uw

oom hem vroeg bij de taliban te gaan ontvoerd werd. Dat u daarenboven ook nog meteen akkoord gaat met de vraag van uw oom om u zelf aan te sluiten bij de taliban zonder verdere inlichtingen te vragen is evenmin aannemelijk.

Op basis van al het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013 wegens schending van artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een landkaart van zijn verblijfplaats in Surkh Rod (Afghanistan) en verwijst ook naar zijn taskara die zich in het administratief dossier bevindt en de brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis, ter ondersteuning van zijn gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst en van zijn effectieve afkomst uit Laghman. Verzoeker wijst erop dat in het kader van huidig geschil voormelde documenten rechtsgeldig zijn neergelegd ter ondersteuning van zijn argumenten met betrekking tot zijn verblijfsplaats in Surkh Rod, Afghanistan. Verzoeker vraagt hiermee rekening te houden in toepassing van artikel 39/76, al. 2, 1° van de vreemdelingenwet.

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Na het citeren van de definitie van vluchteling uit artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoeker dat, volgens gezaghebbende auteurs, het element vrees verwijst naar “de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling, dat deze duidt op een bewustzijn van het risico op vervolging in geval van terugkeer”, dat wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat “de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging”, dat ten aanzien van de vervolgende partij twee groepen kunnen onderscheiden worden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds en de andere inwoners anderzijds, dat er sprake is van vervolging door inwoners indien de daden van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, dat in dat geval, de nationale bescherming zal ontbreken. Verzoeker stelt zich de vraag of internationale bescherming kan gegeven worden aan een asielzoeker die in zijn land van herkomst een doelwit is van de taliban die hem willen vermoorden wegens zijn weigering lid van de taliban te zijn. Verzoeker meent dat *in casu* blijkt dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Hij vervolgt dat de vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker, dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het feit dat verzoeker zelfmoordaanslagen voor de taliban niet wilde plegen en het feit dat hij weigerde lid van de taliban te zijn. Verzoeker meent dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, dat in dit opzicht zijn verklaringen coherent zijn en voldoende worden gesteund. Aangaande de vervolgingselementen wijst verzoeker op het feit dat in zijn land van herkomst zijn oom, die lid is bij de taliban, stappen heeft genomen om verzoeker bij de taliban te rekruteren alsook op het feit dat zijn vader door de taliban ontvoerd werd en tot op heden spoorloos is. Betreffende zijn vrees voor vervolging stelt verzoeker dat hij op heden wordt geconfronteerd met de bedreiging van de taliban die hem met man en macht willen rekruteren, dat gezien de bedreiging van de taliban en het feit dat hij een doelwit van de taliban is geworden, hij geen andere keuze had dan te vluchten. Verzoeker meent dat hij terecht vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten kan rekenen. Verder stelt verzoeker dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer heeft, dat hij niet op de bescherming van zijn gezin kan rekenen aangezien zijn familie tegen de taliban machteloos is geworden. Verzoeker besluit dat hij

aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van het vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.2.1. In een eerste onderdeel van het tweede middel bespreekt verzoeker de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting dienaangaande, stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris-generaal zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen, dat het duidelijk is dat hij de bestreden beslissing ten aanzien van hem niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook onredelijk tot een besluit is gekomen.

Aangaande het motief *'Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Uw verklaringen hieromtrent zijn totaal tegenstrijdig (...).'*, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing 'naast de kwestie heeft gestaan', dat hij in alle duidelijkheid voor de Belgische asielinstanties heeft weergegeven dat hij in Kaz Aziz Khan werd geboren, dat toen hij klein was hij verhuisde samen met zijn ouders naar Chak Noori, dat dit in het district van Surkh Rod ligt, net aan de grens met Jalalabad, dat zij later terug verhuisden naar zijn geboortedorp Kaz Aziz Khan zijnde zijn laatste verblijfplaats voor zijn aankomst in België. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich helaas vergist door te stellen dat Chak Noori in de stad Jalalabad ligt, dat de bestreden beslissing in de verwarring blijkt te zijn tussen twee dorpen, zijnde Chak Noori dat in het district Surkh Rod aan de grens met Jalalabad ligt en Chaknawri dat volgens de bestreden beslissing in Jalalabad ligt. Volgens verzoeker is het een gewoon fenomeen dat dorpen in Afghanistan dezelfde namen hebben, meer nog hebben dorpen in Afghanistan dezelfde fonetiek maar worden anders geschreven. Verzoeker betreurt het feit dat de Protection Officer van het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd tijdens het gehoor van verzoeker, dat in geval van verwarring omtrent de benaming of de schrijfwijze van een dorp in Afghanistan, het volstaat dat de Protection Officer van het Commissariaat-generaal een landkaart van Afghanistan aan verzoeker voorlegt teneinde aan verzoeker de kans te geven om precies zijn verblijfplaatsen op de landkaart aan te duiden, dat naast de mogelijkheid om zijn verblijfplaatsen op een landkaart aan te duiden, de Protection Officer de mogelijkheid heeft tijdens het gehoor van verzoeker bij het Commissariaat-generaal om vragen te stellen omtrent de geografische kennis van verzoeker, meer bepaald om precies na te gaan of verzoeker effectief in Chak Noori gewoond heeft. Verzoeker vervolgt dat de Protection Officer van het Commissariaat-generaal helaas geen specifiek of bijkomend onderzoek aan de hand van een landkaart heeft gevoerd en evenmin vragen heeft gesteld om na te gaan of verzoeker effectief in Chak Noori heeft gewoond. Verzoeker meent dan ook dat indien de Protection Officer een zorgvuldig onderzoek had gedaan, hij de verwarring tussen Chak Noori en Chaknawri vermijdt, meer nog, dat door een zorgvuldig bijkomend onderzoek aan de hand van een landkaart, hij tot een andere vaststelling komt omtrent de verblijfplaatsen van verzoeker, zijnde dat verzoeker, toen hij klein was, samen met zijn ouders naar het dorp Chak Noori verhuisden en later terug naar zijn geboortedorp Kaz Aziz Khan ging, alwaar hij woonde en werkte tot zijn vertrek uit Afghanistan. Volledigheidshalve benadrukt verzoeker nogmaals dat hij in de wijk Chaknawri in de stad Jalalabad nooit heeft gewoond of gewerkt, dat helaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het gehoor van verzoeker Chaknawri in plaats van Chak Noori genoteerd werd. Verzoeker stelt dat hij ter staving van zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen een aantal documenten neerlegde, zijnde zijn taskara en de brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis, dat deze documenten bewijzen dat hij in zijn geboortedorp Kaz Aziz Khan in Laghman gewoond en gewerkt heeft tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen tijdens zijn gehoor, de neergelegde landkaart, de taskara en de brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis een reëel en volledig zicht bieden op zijn nationaliteit, herkomst, verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien, dat door het gebrek aan een zorgvuldig bijkomend onderzoek aan de hand van een landkaart van Afghanistan waarover het Commissariaat-generaal beschikt en vragen te stellen omtrent de geografische kennis van verzoeker met betrekking tot het dorp Chak Noori om na te gaan of verzoeker effectief daar gewoond heeft, de bestreden beslissing niet op een zorgvuldig onderzoek berust. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing helaas louter op grond van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken tot de vaststelling is gekomen dat de verklaring van verzoeker omtrent zijn verblijfplaatsen ongeloofwaardig is, dat dit zeer oppervlakkig en lichtzinnig is.

2.1.2.2. In een tweede onderdeel van het tweede middel bespreekt verzoeker de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2.2.1. Na een theoretische uiteenzetting dienaangaande, stelt verzoeker dat, zoals reeds gesteld, het Commissariaat-generaal in gebreke is gebleven aangezien deze laatste de mogelijkheid niet gebruikt heeft om samen met verzoeker zijn verblijfplaatsen aan de hand van een landkaart vast te stellen, dat meer nog, om aan de hand van vragen omtrent de geografische kennis van verzoeker na te gaan of verzoeker effectief in Chak Noori gewoond heeft, zoals verzoeker in zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft weergegeven. Gezien de verwarring in de benaming en schrijfwijze van dorpen in Afghanistan, stelt verzoeker vast dat een bijkomend onderzoek omtrent zijn verblijfplaats noodzakelijk is. Verzoeker herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing helaas louter op grond van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken tot de onredelijke vaststelling is gekomen dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijfplaatsen ongeloofwaardig is, terwijl het Commissariaat-generaal de mogelijkheden heeft bijkomend onderzoek te voeren in geval van verwarring in de benaming, schrijfwijze of spreekwijze van dorpen in Afghanistan, zoals Chak Noori en Chaknawi. Gezien de verwarring in de benaming, schrijfwijze of spreekwijze tussen de dorpen Chak Noori en Chaknawri enerzijds en de problemen met de taliban die daaruit voortvloeien anderzijds, is verzoeker van mening dat er een kennelijke wanverhouding is tussen de overweging die de bestreden beslissing onderbouwt – de vaststelling dat de verklaring van verzoeker omtrent zijn verblijfplaatsen niet geloofwaardig is terwijl voormelde verwarring door een zorgvuldig onderzoek kan vermeden worden – en het dispositief van deze beslissing, zijnde de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, dat de bestreden beslissing manifest/kennelijk onredelijk is.

2.1.2.2.2. Volledigheidshalve voert verzoeker ook kritiek op de onredelijke en onzorgvuldige vaststelling van de bestreden beslissing, waar die stelt *'Bijkomend moet er evenzeer worden gewezen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven zelf. Zo blijken uw verklaringen op het CGVS en de verklaringen die u liet optekenen op de DVZ in de vragenlijst van het CGVS onverzoenbaar. Zo zegt u op het CGVS dat uw oom u persoonlijk benaderde en vroeg om u aan te sluiten bij de taliban. Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat de taliban een brief had gestuurd waarna u uit Afghanistan vertrokken was (vragenlijst CGVS, p.4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u louter stellen dat er geen sprake was van een brief (CGVS, p. 11). Verder zegt u op het CGVS dat uw moeder alleen naar het districtshuis is gegaan om klacht neer te leggen (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u dan weer dat uw moeder samen met uw oom is gegaan (vragenlijst CGVS, p. 4).'* Verzoeker meent dat de vraag is wie verzoeker benaderde om zich bij de taliban aan te sluiten, heeft verzoeker een brief van de taliban ontvangen en wie heeft klacht bij het districtshuis neergelegd. Hij stelt dat vooreerst dient vastgesteld te worden dat het niet de eerste keer is dat de verklaringen van asielzoekers verkeerdelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden genoteerd. Verzoeker poneert dat het foutief karakter van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken waarnaar de bestreden beslissing verwijst blijkt uit de vaststelling dat de bestreden beslissing van mening is dat de oom van verzoeker samen met de moeder van verzoeker klacht bij het districtshuis heeft neergelegd en dat volgens de bestreden beslissing verzoeker dit zo heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor bij de Belgische asielinstanties heeft gezegd dat zijn oom voor de taliban werkt, dat hij door zijn oom benaderd werd om zich bij de taliban aan te sluiten, dat er geen brief is van de taliban en dat na de poging van zijn oom om hem te rekruteren, zijn moeder klacht heeft ingediend bij het districtshuis. Volgens verzoeker is de vraag, als de stelling van de bestreden beslissing en het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken juist zou zijn, *quod non*, hoe het mogelijk zou zijn dat de moeder van verzoeker samen met zijn oom naar het districtshuis ging om klacht neer te leggen tegen de taliban terwijl de oom van verzoeker zelf een taliban is, dat de stelling van de bestreden beslissing en de daarin beweerde tegenstrijdigheden geen steek houden, dat zijn moeder alleen naar het districtshuis ging om klacht neer te leggen en zij niet samen met zijn oom ging aangezien deze laatste een taliban is die verzoeker wou rekruteren. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing er niet in geslaagd is de geloofwaardigheid van verzoeker in het gedrang te brengen, dat gezien de wanverhouding tussen de overweging en het dispositief van de bestreden beslissing, het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden wordt.

2.1.3. In wat beschouwd kan worden als een derde middel voert verzoeker betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet de asielinstanties automatisch een onderzoek moeten doen naar bijkomende bescherming, dat de term asielaanvraag eveneens de

aanvraag van subsidiaire bescherming dekt en dat men er in de bestreden beslissing niet in slaagt de vervolging van verzoeker door de taliban in Kaz Aziz Khan in twijfel te trekken. Volgens verzoeker merkt de Raad, in het kader van de toekenning van de subsidiaire bescherming, op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ruimer dient geïnterpreteerd te worden, waarna hij artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet citeert. Verzoeker stelt vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een lichtzinnige overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming en eveneens dat zijn aanvraag in het kader van de subsidiaire bescherming niet werd onderzocht en de weigering ervan evenmin gemotiveerd werd, terwijl de regio van herkomst van verzoeker nog steeds geteisterd is door de aanhoudende en willekeurige gevechten tussen de taliban en de ordediensten, wat door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld, dat het feit dat verzoeker afkomstig is van Kaz Aziz Khan evenmin in vraag wordt gesteld. Verzoeker stelt dat er op heden geen intern vluchtalternatief voor hem beschikbaar is, reden waarom hij gekozen heeft zijn regio van herkomst te verlaten. Verzoeker stelt vast dat het willekeurige geweld in zijn regio aanhoudend van aard is en dat de Afghaanse burgers in Kaz Aziz Khan niet meer kunnen rekenen op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten. Gezien de gegronde vrees voor zijn leven in Afghanistan, schiet, volgens verzoeker, de adjunct-commissaris-generaal tekort in de bestreden beslissing gezien hij nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in het kader van de veiligheidssituatie in Kaz Aziz Khan, district Qarghayee, provincie Laghman. Verzoeker meent dat in het licht van voorgaande niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de taliban, dat meer nog, er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is. Concluderend stelt verzoeker dat uit voorgaande de Raad opmerkt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming, dat bovendien, de adjunct-commissaris-generaal in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp Kaz Aziz Khan, district Qarghayee, provincie Laghman.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete

omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Waar verzoeker stelt dat de vrees voor zijn leven wijst op de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker, dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het feit dat hij zelfmoordaanslagen voor de taliban niet wilde plegen en het feit dat hij weigerde lid van de taliban te zijn, wijst de Raad erop dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt als zou hem gevraagd zijn om zelfmoordaanslagen te plegen. Verder wijst de Raad erop dat uit de lezing van het verzoekschrift weliswaar blijkt dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Betreffende de verblijfplaatsen van verzoeker stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij werkte waar hij kon in de bouw in Jalalabad (vragenlijst CGVS, p. 3), dat hij geboren was in Mansoor, Qarghayi, Laghman provincie en dat hij daar tot zijn één jaar woonde, dat hij van zijn één jaar tot zijn vertrek uit Afghanistan in Cheknawray in Jalalabad city woonde (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4, vraag 5 en 11). Aldus geeft verzoeker aan dat hij in Jalalabad verbleven heeft en kan gesteld worden dat verzoeker, volgens voornoemde verklaringen, van zijn geboorte tot zijn één jaar in de provincie Laghman woonde en daarna, en dit tot zijn vlucht naar België, in Jalalabad. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het gehoor van 17 december 2012 verklaarde dat hij geboren is in Kaz Aziz Kahn, dat hun huis beschadigd werd door een overstroming wanneer hij één jaar was en ze verhuisden naar een ander huis in hetzelfde dorp, waar ze gewoond hebben tot de winkel van zijn vader verbrand werd door een incident met de taliban, zijnde het jaar 1389, waarna ze verhuisd zijn naar Surkh Rod, Qalay naw, waar ze anderhalve maand woonden tot de verdwijning van zijn vader en dat ze daarna terug naar Kaz Aziz Khan verhuisd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). Aldus kan hier geconcludeerd worden dat verzoeker, volgens de verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, van geboorte tot 1389 in Kaz Aziz Kahn in Laghman woonde, in 1389 anderhalve maand in Surkh Rod, Qalay naw woonde en daarna opnieuw, en dit tot zijn vertrek, in het dorp Kaz Aziz Khan.

Verzoeker kan dus geenszins in zijn verzoekschrift volhouden dat hij in alle duidelijkheid voor de Belgische asielinstanties heeft weergegeven dat hij toen hij klein was hij verhuisde samen met zijn ouders naar Chak Noori, dat dit in het district van Surkh Rod ligt, net aan de grens met Jalalabad, dat zij later terug verhuisden naar zijn geboortedorp Kaz Aziz Khan zijnde zijn laatste verblijfplaats voor zijn aankomst in België. Deze versie rijmt immers met geen enkele van de twee door verzoeker bij de asielinstanties gegeven versies.

In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich vergist door de te stellen dat Chak Noori in de stad Jalalabad ligt, kan verzoeker niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van 'Chak Noori'. Wel vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken te zijn verhuisd naar de wijk 'Chaknawri' in de stad Jalalabad. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker verklaarde zelf op éénjarige leeftijd verhuisd te zijn naar Chaknawri in Jalalabad city en uit de documenten die door de commissaris-generaal aan de nota met opmerkingen wordt toegevoegd blijkt dat de genoemde wijk effectief in de stad Jalalabad gelegen is. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast in de

bestreden beslissing dat de loutere ontkenning van de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geenszins een afdoende verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdige beweringen.

Waar verzoeker meent dat er verwarring is ontstaan in hoofde van de verwerende partij doordat de fonetiek en spreekwijze van de 'Chaknawri' in Jalalabad en 'Chak Noori' in Surkh Rod, gelijkaardig is, kan hij niet gevolgd worden. Immers gaf verzoeker tijdens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aan dat hij op éénjarige leeftijd verhuisde naar 'Chaknawri' en daarbij preciseerde hij dat dit in Jalalabad city gelegen was. Ook uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker aangaf dat hij voor zijn vertrek in Jalalabad verbleef (vragenlijst CGVS, p. 3), zodat niet kan voorgehouden worden dat de Belgische asielinstanties 'Chaknawri' noteerden/begrepen terwijl verzoeker verklaarde dat hij in Chak Noori woonde, nu duidelijk blijkt dat verzoeker aangaf dat de door hem bedoelde plaats in Jalalabad city lag.

Waar verzoeker aldus meent dat de commissaris-generaal een zorgvuldiger onderzoek had kunnen doen gelet op de verwarring en hem een landkaart van Afghanistan had kunnen voorleggen teneinde hem de kans te geven om precies zijn verblijfplaatsen op de landkaart aan te duiden en/of hem vragen had kunnen stellen omtrent zijn geografische kennis om na te gaan of hij effectief in Chak Noori had gewoond, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien verzoeker aanvankelijk verklaarde geboren te zijn in Kaz Aziz Khan en vervolgens op eenjarige leeftijd verhuisde naar Chaknawri in Jalalabad city en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij geboren was in Kaz Aziz Khan, waar hij tot in het jaar 1389 woonde, waarna hij verhuisde naar Qalay Naw, district Surkh Rod, waarna hij na anderhalve maand opnieuw naar Kaz Aziz Khan verhuisde, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België totaal tegenstrijdig zijn. Uit geen enkel element in de verklaringen blijkt immers dat het niet om een tegenstrijdigheid zou gaan maar om een verwarring, nu verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal wel melding maakte van het district Surkh Rod, doch geenszins van een dorp 'Chak Noori', zodat het de commissaris-generaal niet ten kwade kan worden geduid dat hij de verwarring tussen 'Chak Noori' en 'Chaknawri' niet heeft uitgeklaard met een bijkomend onderzoek, nu dergelijke verwarring helemaal niet aanwezig was. De Raad volgt de verwerende partij in zijn vaststelling in zijn nota dat het hier om een gekunstelde *post-factum* verklaring gaat die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Gelet op bovenstaande uiteenzetting, is de verwijzing naar een landkaart van het district Surkh Rod waarop Chak Noori is aangeduid dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker meent dat de gegevens op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct werden genoteerd, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en door verzoeker werd ondertekend alsook dat de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en door verzoeker werd ondertekend. Nergens blijkt dat verzoeker het niet eens was met de neergeschreven tekst die werd opgesteld op basis van zijn gezegden en die hem nadien werd voorgelezen. Verzoeker beperkt zich aldus tot een blote bewering en slaagt er niet in aan te tonen dat zijn gezegden verkeerd zouden zijn genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.9. De Raad wijst er verder ook nog op dat verzoeker geen verklaring geeft voor de tegenstrijdigheid tussen de oorspronkelijk afgelegde verklaringen en de verklaringen afgelegd op het gehoor op het Commissariaat-generaal betreffende het ogenblik in zijn leven waarop hij op bepaalde plaatsen woonde en verhuisde. Zo verklaart hij aanvankelijk van geboorte tot éénjarige leeftijd op een bepaalde plaats te hebben gewoond en daarna te zijn verhuisd naar een andere plaats waar hij tot zijn vertrek naar België heeft gewoond om vervolgens, volledig in tegenspraak met deze eerste verklaringen, te stellen dat hij geboren werd op een bepaalde plaats, waar hij, weliswaar niet altijd in hetzelfde huis, verbleef tot het jaar 1389 (toen hij ongeveer 15 à 16 jaar was) toen hij naar een andere plaats verhuisde om dan een anderhalve maand later opnieuw naar zijn geboorteplaats te verhuizen.

2.10. Waar verzoeker nog stelt dat hij ter staving van zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen een aantal documenten neerlegde, zijnde zijn taskara en de brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis, dat deze documenten bewijzen dat hij in zijn geboortedorp Kaz Aziz Khan in Laghman gewoond en gewerkt heeft tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, beperkt hij zich tot de herhaling van zijn

verklaringen op het Commissariaat-generaal doch slaagt er niet in, gelet op voorgaande vaststellingen, de pertinente motieven van de bestreden beslissing, *“Na het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara werd afgehaald in de provincie Laghman hoewel u op de DVZ verklaarde al vanaf uw 1 jaar in Jalalabad te hebben gewoond waardoor deze nog maar weinig bewijswaarde heeft. De brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis zijn kopieën waardoor ook de bewijswaarde van deze documenten gerelativeerd dient te worden. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is.”* te weerleggen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat zijn verklaringen tijdens zijn gehoor, de neergelegde landkaart, de taskara en de brieven van de dorpsouderen en van het districtshuis een reëel en volledig zicht bieden op zijn nationaliteit, herkomst, verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien.

2.11. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen inzake zijn verblijf in Afghanistan en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen die aan de basis zouden hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan, alsook dat, naast de ongeloofwaardigheid betreffende verzoekers verblijfplaatsen in Afghanistan, zijn vluchtmotieven zelf ongeloofwaardig zijn.

2.12. Nu duidelijk blijkt dat van verwarring geen sprake was en de commissaris-generaal op basis van de stukken van het administratief dossier terecht stelde dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België geen geloof kan worden gehecht, kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er een kennelijke wanverhouding is tussen de overweging die de bestreden beslissing onderbouwt – de vaststelling dat de verklaring van verzoeker omtrent zijn verblijfplaatsen niet geloofwaardig is terwijl voormelde verwarring door een zorgvuldig onderzoek kan vermeden worden – en het dispositief van deze beslissing, zijnde de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, dat de bestreden beslissing manifest/kennelijk onredelijk is.

2.13. Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen - met betrekking tot wie klacht ging neerleggen bij het districtshuis en of er al dan niet sprake was van een brief van de taliban - verkeerdelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd en lijkt te menen dat het foutief of onlogisch karakter van het genoteerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit de vaststelling van de bestreden beslissing dat de oom van verzoeker samen met zijn moeder klacht bij het districtshuis heeft neergelegd en dat volgens de bestreden beslissing verzoeker dit zo heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl het onmogelijk is dat zijn moeder samen met zijn oom naar het districtshuis ging om klacht neer te leggen tegen de taliban terwijl zijn oom zelf een taliban is, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker verklaarde dat zijn oom H. bij de taliban is en dat zijn oom S. met zijn moeder naar het districtshuis ging (vragenlijst CGVS, p. 3), zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken noteerde dat zijn oom die lid was van de taliban zijn moeder vergezelde naar het districtshuis. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verklaringen zoals genoteerd in de vragenlijst niet zouden overeenstemmen met de werkelijke verklaringen zoals door verzoeker afgelegd. De Raad wijst er opnieuw op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en door verzoeker werd ondertekend. Nergens blijkt dat verzoeker het niet eens was met de neergeschreven tekst die werd opgesteld op basis van zijn gezegden en die hem nadien werd voorgelezen. Verzoeker beperkt zich aldus tot een blote bewering en slaagt er niet in aan te tonen dat zijn gezegden verkeerd zouden zijn genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de gedane vaststellingen in verband met wie klacht ging neerleggen bij het districtshuis en de brief van de taliban, is gekomen.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker eraan voorbij dat op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, net als bij de vluchtelingenstatus,

de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet, niet afdoende of stereotiep gemotiveerd zou zijn.

2.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat, heeft verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in Kaz Aziz Khan, district Qarghayee, provincie Laghman in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang

voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

Zoals reeds gesteld, kan er dan ook niet volstaan worden met een verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in Kaz Aziz Khan, district Qarghayee, provincie Laghman in het bijzonder om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers beweerde afkomst werd bedrieglijk beoordeeld, wat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten weerlegt. De commissaris-generaal diende aldus de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet te motiveren ten aanzien van zijn dorp Kaz Aziz Khan, district Qarghayee, provincie Laghman, nu verzoeker zijn herkomst niet aannemelijk maakte.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.17. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER